

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/42/2016
Identifikačné číslo spisu: 6014200248
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014200248.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu : TimStav SK, s. r. o., Drietoma 642, IČO : 44 064 080, zastúpený Weis & Partners, s. r. o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, Bratislava, proti žalovanému : Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/76/2014-50 zo dňa 20. januára 2016, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/76/2014-50 zo dňa 20. januára 2016 tak, že žalobu z a m i e t a.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi finančnej správy

1.Na základe výsledkov daňovej kontroly vykonanej u žalobcu na zistenie oprávnenosti uplatneného práva na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „daň“ alebo „DPH“) za zdaňovacie obdobie 4. štvrt'rok 2011, ktoré boli zhrnuté v protokole z daňovej kontroly č. 9301401/5/1517182/2013, vydal Daňový úrad Trenčín (ďalej len „správca dane“) dňa 27.06.2013 rozhodnutie č. 9301401/53094357/2013/Niž, ktorým podľa § 68 ods. 5, 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 17.600,93 Eur pre porušenie § 49 ods. 1 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), t. j. nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet dane v sume 12.621,83 Eur a vyrubil mu vlastnú daňovú povinnosť v sume 4.979,10 Eur.

2. Správca dane dospel k záveru, že žalobca nemá právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr za dodávku strojov a materiálu vystavených v čase od 03.10.2011 do 21.10.2011 spoločnosťou TimStav, s. r. o., M.R. Štefánika 6670/19 Trenčín, IČO 36 353 001 (osem faktúr) a z dodávateľských faktúr vystavených dňa 24.11.2011 a 09.12.2011 tým istým dodávateľom, avšak už so zmeneným obchodným menom GIGAMAX, s. r. o. (dve faktúry).

3. Na základe odvolania žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 1100306/1/598980/2013/5050 zo dňa 13.12.2013 rozhodnutie správcu dane zo dňa 27.06.2013 potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že vzhľadom na zistené skutočnosti, podľa ktorých tesne pred bezodplatným prevodom obchodného podielu v dodávateľskej spoločnosti TimStav, s. r. o. došlo k predaju celého majetku spoločnosti žalobcovi, ktorý má rovnaký predmet podnikania, veľmi podobné obchodné meno, tú istú konateľku Q. Č., pričom táto dodávateľská spoločnosť prešla následne mnohými zmenami (zmena sídla, konateľov, spoločníkov), až napokon zanikla zlúčením s inou spoločnosťou a stala sa nekontaktnou, prijal správca dane oprávnené taký záver, že účelom obchodov deklarovaných spornými faktúrami bolo získanie daňovej výhody v rámci systému DPH. Poukázal na to, že dokazovanie vedené správcom dane za účelom čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu nevedlo k odstráneniu a vyvráteniu pochybností o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných obchodov dodávateľskou spoločnosťou TimStav, s. r. o., resp. GIGAMAX, s. r. o.

II.

Konanie pred krajským súdom

4. Proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote na Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) žalobu, s návrhom na jeho zrušenie spolu s rozhodnutím správcu dane a vrátenie veci žalovanému na nové konanie. V žalobe namietal, že si splnil svoju zákonnú povinnosť a poskytol správcovi dane všetky potrebné listinné dôkazy, ktoré preukazujú, že dodanie tovaru bolo reálne uskutočnené spoločnosťou TimStav, s. r. o. (od 01.11.2011 do 13.09.2012 podnikajúcou pod obchodným menom GIGAMAX, s. r. o.). Skutočnosť, že správca dane nebol schopný nadviazať kontakt s dodávateľom, nemôže mať podľa žalobcu žiadny vplyv na posúdenie jeho práva na odpočítanie dane.

5. Žalobca odmietol smerovanie úvah daňových orgánov na jeho podvodné konanie a zdôraznil, že udalosti, ktoré sa uskutočnili po prevode obchodného podielu spoločnosti TimStav, s. r. o. po dátume 31.10.2011, sa diali nezávisle od vôle bývalej majiteľky a konateľky Q. Č.. Mal za to, že neodôvodneným prenášaním komplikácií pri overovaní účtovníctva dodávateľa na žalobcu prekračujú daňové orgány medze voľnej úvahy a porušujú základné zásady daňového konania, keď napriek existencii faktúr i fakturovaného tovaru odmietajú žalobcovi priznať nadmerný odpočet DPH. V tejto súvislosti poukázal na dôvody rozsudku Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011, tvrdiac, že Daňový poriadok síce v § 24 ods. 1 určuje daňovému subjektu dôkaznú povinnosť, táto však nie je absolútna.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby zrekapituloval skutkové zistenia získané počas daňového konania, zotrval na tom, že účelom obchodov deklarovaných spornými faktúrami bolo získanie daňovej výhody v rámci systému DPH, pričom právo na odpočítanie dane je možné uplatniť len v tom prípade, ak neexistuje zneužívajúce konanie. Navrhol preto žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

7. Krajský súd vyhlásil dňa 20.01.2016 rozsudok č. k. 13S/76/2014-50, ktorým zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 13.12.2013 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Priznal zároveň žalobcovi právo na náhradu trov konania.

8. Krajský súd v odôvodnení rozsudku zaujal názor, že aj keď výsledky doposiaľ vykonaného šetrenia vzbudzujú pochybnosti ohľadne sporných zdaniteľných obchodov, skutkový stav nebol zistený v takom rozsahu, aby správcovi dane a žalovanému umožnil prijať skutkové závery o tom, či tovar vyúčtovaný

spornými faktúrami bol dodaný dodávateľom TimStav, s. r. o. (neskôr GIGAMAX, s. r. o.). Uzavrel, že vo veci je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, zamerané na úplnejšie a presnejšie zistenie okolností sporných zdaniteľných obchodov.

9. Poukázal na to, že pri výsluchu svedkyne Q. Č. boli zistené len skutočnosti ohľadne tovaru, ktorý mal patriť dodávateľskej spoločnosti TimStav, s. r. o. a mal byť umiestnený v obci Drietoma. Svedkyňa však podľa krajského súdu nebola dopytovaná na skutočnosť, akým spôsobom malo dôjsť k prevodu a odovzdaniu strojných zariadení, ďalej komu patrili priestory v obci Drietoma, kde mal byť tovar umiestnený a v prípade, že nepatrili dodávateľskej spoločnosti, na akom právnom základe ho užívala. Podľa názoru krajského súdu by sa mala menovaná svedkyňa vyjadriť k tomu, či predmetom odovzdania bola aj hotovosť, ktorá bola v pokladni spoločnosti, keďže ešte deň pred zánikom jej funkcie konateľ a mal žalobca v hotovosti uhradiť kúpnu cenu v sume 18.468,- Eur. Mala sa tiež vyjadriť ku skutočnosti, či disponuje dokladmi dodávateľskej spoločnosti aj za obdobie, keď už nebola jej konateľkou a spoločníčkou a objasniť svoje pôsobenie v tejto spoločnosti aj s poukazom na tvrdenie svedka L. A., že aj po dátume 25.10.2011 vystavovala ona a iní ľudia doklady spoločnosti. Krajský súd konštatoval, že by taktiež malo dôjsť k prevereniu skutočnosti, či objektívne mohol žalobca uhradiť kúpne ceny v hotovosti tak, ako to bolo deklarované a na tento účel preveriť, či mal žalobca takúto sumu v hotovosti k dispozícii, resp. či došlo k výberu prostriedkov z účtov žalobcu.

III.

Odvolaie žalovaného proti rozsudku, stanovisko žalobcu k odvolaniu

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Nesúhlasil so závermi prvostupňového rozsudku, že Q. Č. nebola dopytovaná na skutočnosť, akým spôsobom malo dôjsť k prevodu a odovzdaniu strojných zariadení. Poukázal na to, že správca dane dňa 30.10.2013 menovanú vypočul ako svedka, pričom na otázku správcu dane, akým spôsobom sa uskutočnilo dodanie tovaru uvedeného na faktúrach č. FV 2011039 a FV 2011040 svedkyňa uviedla, že sa jednalo o stavebný materiál, ktorý bol uložený na dvore objektu v Drietome č. 496, fyzicky k premiestneniu tovaru nedošlo, došlo len k zmene vlastníckeho práva. Vypovedala, že tento tovar dodávateľská spoločnosť TimStav, s. r. o. nadobudla v čase, keď bola svedkyňa jej konateľkou. Dvor v Drietome č. 496 podľa vyjadrenia žalovaného patrí zrejme manželom X. T. Q. Č..

11. Pokiaľ ide o odovzdanie hotovosti pri prevode obchodného podielu spoločnosti TimStav, s. r. o., k zmluve bola priložená zápisnica o odovzdaní a prevzatí medzi Q. Č. a L. A. zo dňa 26.01.2011, podľa ktorej k odovzdaniu žiadnej pokladničnej hotovosti nedošlo. Pokiaľ ide o vyjadrenie ku skutočnosti, či Q. Č. disponovala dokladmi dodávateľskej spoločnosti aj za obdobie, keď už nebola jej konateľkou, menovaná svedkyňa uviedla, že nevie, kto vyššie označené faktúry zo dňa 24.11.2011 a 09.12.2011 vystavil, doručené jej boli poštou a uhradené v hotovosti. Nakoľko ich uhradil manžel svedkyne priamo L. A., ktorý priniesol príjmové doklady, svedkyňa nevedela, kto vystavil pokladničné doklady a kde došlo k úhrade.

12. Podľa názoru žalovaného ani preverenie skutočnosti, či mal žalobca sumu potrebnú k úhrade sporných faktúr v hotovosti, alebo ich vybral z účtu, by nevedlo k zmene vyvođených záverov vo veci. Všetky okrem dvoch uvedených faktúr boli vystavené do 25.10.2011 ešte konateľkou dodávateľa Q. Č., podľa pokladničných dokladov boli uhradené v hotovosti v dňoch od 20.10.2011 do 31.10.2011 a prevzala ich Q. Č.. Keďže podľa zápisnice o odovzdaní a prevzatí medzi Q. Č. a L. A. zo dňa 26.10.2011 k odovzdaniu žiadnej pokladničnej hotovosti pri prevode obchodného podielu spoločnosti TimStav, s. r. o. Z. L. A. nedošlo, hotovostná úhrada za sporné faktúry by tak či tak prebehla len medzi jednou a tou istou osobou, a to Q. Č..

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

III.

Právne závery odvolacieho súdu

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa § 201 v spojení s § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a preto je potrebné zmeniť rozsudok krajského súdu podľa § 220 O.s.p. a žalobu zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

15. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu k problematike daní plynie, že správa daní vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Správca dane je oprávnený a zároveň aj povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na odpočítanie DPH (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 8 Sžf 75/2014).

16. Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou odvolania žalovaného proti rozsudku krajského súdu je otázka, či v daňovom konaní zistený skutkový stav vytvára dostatočný podklad pre vyslovený záver o nepriznaní odpočítania dane na vstupe. Pri riešení tejto otázky je jedným z kľúčových problémov rozloženie dôkazného bremena, teda posúdenie, ktoré skutočnosti významné pre správne posúdenie žalobcom uplatneného práva preukazuje daňový subjekt a kedy naopak dôkazné bremeno zaťažuje správcu dane.

17. Daňový subjekt v procese správy daní (t.j. aj počas daňovej kontroly) zásadne preukazuje skutočnosti, ktoré sám tvrdí a deklaruje (§ 24 ods. 1 v spojení s § 45 ods. 2 písm. e/ Daňového poriadku), teda predovšetkým že vykonal ekonomickú činnosť (§ 3 ods. 2 zákona o DPH), najmä vo forme dodania tovaru alebo služby za protihodnotu (§ 2 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o DPH), a to v rozsahu, kvalite a spôsobom vyplývajúcim z predložených účtovných dokladov (§ 10 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve) a od platiteľa uvedeného na faktúre (§ 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH). Ak preukáže uskutočnenie zdaniteľného obchodu tak, ako ho deklaruje, môžu orgány finančnej správy neuznať daňovému subjektu právo na odpočítanie dane len z dôvodu splnenia podmienok preukazujúcich zneužitie práva alebo účasť na daňovom podvode. Iba toto v zmysle hore citovanej judikatúry Súdneho dvora prelamuje zásadu neutrality dane, podľa ktorej má byť zdaniteľná osoba (platiteľ dane) plne zbavená ťarchy DPH zaplatenej v cene tovarov a služieb, ak tieto použila na uskutočnenie ekonomických činností podliehajúcich spoločnému režimu DPH.

18. Zatiaľ čo v prípade preukazovania vzniku práva na odpočítanie dane (vychádzajúc najmä z vyššie uvedených ustanovení § 3 ods. 2 zákona o DPH) zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku zásadne daňový subjekt, ktorý si uvedené právo uplatnil, v prípade preukazovania zneužitia práva alebo účasti na daňovom podvode (najmä § 3 ods. 6 Daňového poriadku) je dôkazné bremeno na správcovi dane.

19. Zo zistení správcu dane z daňovej kontroly vyplýva, že s výnimkou dvoch faktúr s nižšou účtovanou hodnotou (ide o faktúry č. FV2011039 zo dňa 24.11.2011 a č. FV2011040 z 09.12.2011, DPH spolu v sume cca 640,- Eur), všetky ostatné faktúry dodávateľskej spoločnosti TimStav, s. r. o. boli vystavené v čase, keď jedinou spoločníčkou a konateľkou tejto spoločnosti bola Q. Č.. Ona vystavila faktúry a potvrdila aj prevzatie hotovostných platieb od spoločnosti TimStav SK, s. r. o. (žalobcu), ktorej bola taktiež spoločníčkou a konateľkou. Obchodný podiel dodávateľskej spoločnosti však bezodplatne previedla ku dňu 31.10.2011 na L. A., ktorý správcovi dane nevedel uviesť, ako sa so

Q. Č. skontaktoval, nemal informácie o podnikaní spoločnosti, jej majetku, ani o plnení jej daňových povinností. Obchodný podiel v spoločnosti kúpil bez finančnej hotovosti, ktorú mala spoločnosť TimStav, s. r. o. podľa predložených dokladov prijať od žalobcu. Približne po 10 mesiacoch, v čase, keď bol uvedený konateľ vyzvaný správcou dane na predloženie dokladov spoločnosti, sa obchodného podielu zbavil a po ďalšom predaji spoločnosti a zmenách jej obchodného mena spoločnosť zanikla zlúčením s inou spoločnosťou, ktorá je nekontaktná.

20. Kontrolu účtovných dokladov dodávateľskej spoločnosti TimStav, s. r. o. správca dane vykonať nemohol, pretože konateľka Q. Č., ktorá účtovníctvo za spoločnosť viedla, podľa vlastného vyjadrenia odovzdala všetky účtovné doklady novému konateľovi L. A., ktorý ich správcovi dane napriek výzve nepredložil.

21. Pokiaľ ide o faktúry zo dňa 24.11.2011 a 09.12.2011, vystavené žalobcovi dodávateľskou spoločnosťou už so zmeneným obchodným menom GIGAMAX, spol. s r. o., konkrétne jej konateľom L. A., aj tieto mali byť podľa vyjadrenia Q. Č. uhradené v hotovosti jej manželom priamo L. A.. Ten vo svojej výpovedi pred správcou dane túto skutočnosť nepotvrdil a vyjadril sa v tom zmysle, že aj po prevode obchodného podielu na jeho osobu faktúry za spoločnosť vystavovala Q. Č..

22. Podľa názoru Najvyššieho súdu skutočnosť, že dodávateľská spoločnosť TimStav, s. r. o. aj jej právny nástupca sa vrátane účtovníctva a dokladov spoločnosti dostali do rúk nekontaktných osôb, nemožno vykladať na ťarchu správcu dane, nakoľko je to žalobca, ktorého v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie prijatia deklarovaných zdaniteľných obchodov v rozsahu, kvalite a spôsobom vyplývajúcim z predložených dokladov a od dodávateľa uvedeného na faktúre. Nemožnosť preveriť uskutočnenie deklarovaných plnení u žalobcovho dodávateľa v dôsledku následne vykonaných prevodov obchodných podielov, výmeny konateľov a tvrdeného odovzdania všetkých účtovných dokladov týmto novým konateľom sťažilo dôkaznú situáciu žalobcovi, nie správcovi dane, ktorý na základe vyššie opísaných zistení oprávnenne spochybnil realnosť deklarovaných plnení. Je totiž na žalobcovi, ktorý si uplatnil právo na odpočítanie dane, aby preukázal, že prijal zdaniteľné obchody tak, ako ich deklaroval a zaplatil za ne dohodnutú protihodnotu.

23. Pre odpočet dane z pridanej hodnoty je podmienkou, aby uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ktoré je deklarované účtovným dokladom, faktúrou so všetkými zákonnými náležitosťami, bolo zároveň reálne materiálne preukázané. Technicky je totiž možné vyhotoviť akýkoľvek účtovný doklad o uskutočnení zdaniteľného obchodu a potvrdiť prevzatie finančnej protihodnoty (porovnaj napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžf/101/2013, 5Sžf/2/2014, 3Sžf/64/2015). V prípade žalobcu to platí o to viac, že dodávateľa i odberateľa zastupovala v prevažnej väčšine obchodných prípadov tá istá osoba.

24. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný vyhodnotil skutkové zistenia z daňovej kontroly správne, keď konštatoval, že dôvodné pochybnosti správcu dane o uskutočnení zdaniteľných obchodov spoločnosťou TimStav, spol. s r.o. (GIGAMAX, spol. s r. o.) tak, ako boli deklarované účtovnými dokladmi, žalobca nevyvrátil ani dodatočne predloženou dokumentáciou. Preto možno považovať záver o neuznaní práva na odpočítanie dane z posudzovaných zdaniteľných obchodov pre porušenie § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH za opodstatnený a zákonný.

25. Odvolací súd sa stotožňuje i so záverom žalovaného, že nakoľko bola Q. Č. v čase uskutočnenia takmer všetkých posudzovaných transakcií konateľkou dodávateľskej spoločnosti i žalobcu, javí sa prevod jej obchodného podielu v spoločnosti TimStav, s. r. o. na L. A., ktorý nebol informovaný o chode spoločnosti, jej účtovníctve a majetku, zjavne nemal v úmysle so spoločnosťou podnikáť, ako účelová, motivovaná snaha vyhnúť sa daňovej povinnosti z deklarovaných obchodov na strane dodávateľskej spoločnosti TimStav, s. r. o. a uplatniť si za spoločnosť TimStav Sk, s. r. o. (žalobcu) odpočítanie dane z týchto transakcií. Svedčí o tom aj skutočnosť, že finančná hotovosť, ktorou mal žalobca zaplatiť za prijatý tovar od dodávateľskej spoločnosti TimStav, s. r. o., zmizla spolu s účtovníctvom spoločnosti, pričom konateľka Q. Č., ktorá viedla účtovníctvo za dodávateľskú spoločnosť, si podľa vlastného vyjadrenia účtovné doklady nezachovala ani v elektronickej forme a

tvrdila, že počítač tejto spoločnosti bol zlikvidovaný.

26. Najvyšší súd je toho názoru, že i keby bolo uskutočnenie deklarováných zdaniteľných obchodov nepochybne preukázané, nemožno prehliadnúť, že konanie žalobcu a jeho konateľky Q. Č., ktorá zároveň bola až do 31.10.2011 aj konateľkou TimStav, s. r. o., smerovalo popísanými úkonmi k vytvoreniu situácie, ktorá umožnila žalobcovi uplatniť si odpočítanie dane z preverovaných zdaniteľných obchodov, pričom pri súčasnom neodvedení vybranej dane dodávateľskou spoločnosťou, ktorá po prevode obchodného podielu L. A.H. prestala byť ekonomicky aktívna, muselo byť uplatnené odpočítanie dane hlavným cieľom predmetných transakcií. Takýto postup je aj podľa názoru odvolacieho súdu zneužitím práva (spoločného systému DPH), ktoré nepožíva právnu ochranu a v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. vo veci C-255/02 Halifax a spol.) musí viesť k odopretiu práva na odpočítanie dane na vstupe.

27. O zneužitie práva v zmysle judikatúry Súdneho dvora ide vtedy, keď napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených vnútroštátnym i úniovým právnym poriadkom bolo získané daňové zvýhodnenie, ktoré je v rozpore s cieľmi právnej úpravy DPH, pričom z okolností prípadu je zrejmé, že získanie tohto daňového zvýhodnenia je spojené (podmienené) s vytvorením umelých podmienok (t.j. odporujúcim pôsobením trhového mechanizmu na ekonomické činnosti daňových subjektov) na jeho dosiahnutie a bolo hlavným účelom posudzovaných plnení.

26. Najvyšší súd je toho názoru, že daňové orgány v konaní dostatočne preukázali, že s ohľadom na personálne prepojenie a koordináciu oboch dotknutých obchodných spoločností, na okolnosti prevodu obchodného podielu v dodávateľskej spoločnosti na neinformovanú osobu, s následnou nemožnosťou preveriť účtovné doklady tejto spoločnosti a napokon jej zánik zlúčením s inou nekontaktnou spoločnosťou, sa javí uplatnenie práva na odpočítanie DPH zo strany žalobcu hlavným dôvodom posudzovaných transakcií.

27. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie je dôvodné, nakoľko daňové orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdili a svoje závery i náležite odôvodnili. Keďže neboli splnené zákonné podmienky na potvrdenie napadnutého rozsudku krajského súdu (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.), postupoval odvolací súd podľa § 220 O.s.p. a rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

28. O trovách oboch stupňov súdneho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal, nakoľko žalobca bol v konaní neúspešný a žalovanému z titulu svojho procesného postavenia v správnom súdnictve právo na náhradu trov zásadne neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).